א קוש*)

פון ציליע דראפקין.

איך זייער איהם בעגעגענען רחיג מיט ברימען,
ייען ער זייעט אין שטאדט צי מיר קימען.
אין א רחיגקייט זייעט דאן מיין פנים בעזייעבען,
ווען איך זייעד די ברימען איהם געבען.
נאר אויב ער זייעט האבען זיין נאכטיגע רוה
מיט מיר אין איין הייז,
שטייט צי זיין בעט קריך איך צי,
שטיל אין דער נאכט, ווי א מייז.
אין צי ער זייעט זיין פון חלומות פון גיטע געוויגט;
צי פון א חלום א שווערען געשטיקט
איז ער דאך מיינער, אזוי ווי ער ליגט.
איך עפען זיין צידעק אין קוש איהם זיין ברוסט.
א דורשטיגע טרינק איך זיין בלוט.
אין ס'ווערט מיט א מאל אזוי לייכט, אזוי גוט...
מיין קראנקע, מיין איינזאמע ליעבע דורשט נאך זיין בלוט.

*) דער פערשטארבענער א. גנעסין האט דאס ליעד איבערזעצט אין העברעאיש און האט דאס פערעפענטליכט אין איינעם פון זיינע ראמאנען אהן מיין ערלויבניש.
צ. ד.